

Sta Maria Magdalenas Församlingsmagasin

Nr 2, 2026

Tema:

*Sommar, vila,
återhämtning*

Reportage:

*Vallfärden till
Oskarström*

Församlingsmagasinet

Redaktion:

***Chefredaktör & Ansvarig
utgivare***

P. Patrick Etuk MSP

Redaktörer

Peter Tynkkynen

Doris Wennerberg

Yongabi George Tala

Anthony Omozuafu

Adress:

Slättadammsgatan 10,
417 26 Gbg

Telefon:

073-021 34 50

Layout & grafisk formgivning:

Peter Tynkkynen

Omslag:

Peter Tynkkynen

Sta Maria Magdalenas församlingsmagasin vill informera, ge inblick i församlingen och dess verksamhet samt inspirera till aktivt deltagande i församllingslivet.

Sta Maria Magdalenas Katolska församling

Kyrkoherde

P. Patrick Etuk MSP

Telefon: 073-021 34 50

e-post: pat1974etuk@gmail.
com

Adress

Slättadammsgatan 10,
417 26 Gbg

Expeditionstid

Ti-fre 10:00-15:00

Telefon (kontor)

073-021 34 50

E-post

hisingen@katolskakyrkan.se

Hemsida

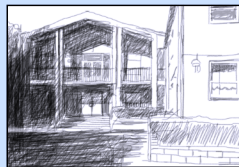
www.mariamagdalenas.se

Bankgiro

5115-5034

Swish

123-3453461

TECKNING: PETER TYNKKYKEN

INNEHÅLL

04 Kyrkoherdens ord till församlingen

05 Den 23 juli firar kyrkan den heliga Birgittas himmelska födelsedag – fr Lars berättar om hennes ovanliga liv.

06 Mary Bailey minns tillbaka på sina år som 1:a kommunionlärare i den engelskspråkiga mässgemenskapen.

10 Linus väg till den katolska kyrkan – Doris intervju med honom.

14 Rosenkransvallfärden till Oskarström – Reportage från dagen.

22 Världsungdomsdagen i Sydkorea – Isabell vädjar.

Kyrkoherdens ord

Kära församlingsmedlemmar,

Sommaren kommer ofta med en längtan efter vila.

Efter månader av arbete, ansvar, skärmar, möten och ständiga krav drömmer många om att få andas ut.

Men vila handlar om mer än att bara vara ledig.

Man kan vara på semester och ändå känna sig trött i själen. Verklig återhämtning når djupare än kroppen.

Den berör hjärtat, tankarna och vår relation till Gud.

Redan på Bibelns första sidor möter vi vilans mysterium.

Efter skapelsen vilade Gud på den sjunde dagen (1 Mos 2:2–3). Inte för att Gud blev utmattad, utan för att visa människan en livsrytm: arbete och vila hör samman. Vi är inte skapade för ständig prestation. I en kultur där värde ofta mäts i produktivitet behöver vi återupptäcka att vårt värde inte sitter i vad vi gör utan i vem vi är – Guds älskade barn.

Jesus själv levde denna rytm. Mitt i sitt intensiva uppdrag drog han sig undan till stillheten. När lärjungarna var trötta sade han: "Kom med mig till en öde plats där vi kan vara ensamma och ni kan vila er lite" (Mark 6:31). Vila är därför inte flykt från livet. Vila är att återvända till livets källa.

Många människor idag är inte bara fysiskt trötta. De är mentalt överbelastade och andligt uttorkade. Telefonen följer oss överallt. Tankarna går i ständig beredskap. Hjärnforskning visar att hjärnan behöver pauser för att återhämta sig, skapa balans och bearbeta intryck. Men den kristna traditionen går ännu djupare. Människan behöver inte bara vila från något. Hon behöver vila i något.

"Herren är min herde ... han låter mig vila på gröna ängar" (Ps 23). Sommaren kan bli en helig tid för detta. En promenad i naturen. Tyst bön. Bibelläsning i morgonsolen. Tid med människor vi älskar. Digital fasta. Eukaristin. Att bara sitta stilla utan att behöva prestera.

Berättelsen om Marta och Maria (Luk 10:38–42) påminner oss om att livet inte bara handlar om att göra utan också om att vara närvarande. Maria valde "den bästa delen" genom att sitta vid Jesu fötter.

Kanske är sommarens djupaste inbjudan inte att fly vardagen utan att återvända till Gud, till sig själv och till den inre frid som så ofta går förlorad mitt i livets brus. Där börjar den verkliga vilan. /

P. Patrick, er kyrkoherde

Den heliga Birgittas ovanliga liv

Den heliga Birgittas liv var rikt och mångfacetterat: moderslös i unga år, gift med **Ulf Gudmarsson** när hon var 13 år, mor till åtta barn, pilgrimsvandrare, änka, profetissa, klostergrundare, första svensken helgonförklarad, Sveriges skyddspatron och en av Europas skyddspatroner.

Ett liv fyllt av Kristi kärlek

Det man mest av allt kan säga om henne är att hon var en helgjuten kvinna som levde ett liv fyllt av Kristi kärlek. Kristi lidande, kors, död och uppståndelse formade allt i hennes liv.

Tron omsatt i handling

Inför hennes helgonförklaring berättade dottern, den saliga **Katarina**, att Birgitta inte satte sig att äta innan hon själv mättat tolv hungrande. Hon tog sig an människor i nöd och visade att kärleken till Kristus alltid måste förenas med kärleken till nästan.

En prövning och fördjupad förtröstan

Hennes åttaårige son **Bengt** dog

efter en lång sjukdom. Birgitta grät vid hans sjukbädd och sökte förstå meningen med hans lidande. I en uppenbarelse fick hon höra att sjukdomen inte berodde på synd utan på hans kroppsliga svaghet och att Gud skulle göra slut på hans nöd. Genom denna svåra erfarenhet fördjupades hennes förtröstan på Guds kärlek och barmhärtighet.

Misslyckandets skyddspatron

En ovanlig titel som ibland förknippas med den heliga Birgitta är "misslyckandets skyddspatron". Under sin livstid fick hon inte uppleva att många av hennes stora projekt förverkligades. Hon lyckades inte skapa fred mellan Europas krigförande makter, hon fick inte se Vadstena kloster färdigställas och inte heller sin orden blomstra.

Ett föredöme i bön, kärlek och tjänst

Den heliga Birgitta är än idag ett föredöme i bön, kärlek och tjänst. Hennes liv visar att helighet kan växa fram mitt i vardagens glädjeämnen och sorger, när allt får formas av Kristi kärlek.

– *Fr Lars Nordblom*

First Holy Communion Journey in the Parish's English-speaking community

Since 2011, MARY BAILEY has accompanied children in the English-speaking mass community on their journey towards their first communion. In this personal, diary-like account, she shares memories, joys, and experiences from years of teaching, fellowship, and faith.

Text: Mary Bailey; Photo: Peter Tynkkynen

Mary Bailey.

A Journey of Memories and Growth

Since 2011, 42 children in the English-speaking mass community in the parish have received their First Holy Communion. Each year has looked different, yet together they form a tapestry of memories, small steps, and joyful celebrations. Looking back, I realise how much these years have shaped not only the children – but also me.

"I realise how much these years have shaped not only the children – but also me."

The obligatory photo shoot after the mass. From left to right: Damian, Grace, Mildred, Frank, Joel, Patrick and George.

It can feel a bit confusing to have so much attention focused on oneself.

The Mission Begins

In 2011, **Fr Chikezie** asked me to help prepare a small group of children for their First Communion. I grew up in a Catholic family and attended Catholic schools, and I still have vivid memories of my own First Communion. It was with both humility and a sense of familiarity that I accepted the task.

"All these experiences followed me into this work – small tools I didn't know I would need."

English-speaking church in Brussels, and I had helped with the post-Communion catechism class there. As a parent volunteer, I also assisted with reading

classes at the English-speaking primary school my four children attended after we moved to Gothenburg. All these experiences

followed me into this work – small tools I didn't know I would need.

Experiences that Became Tools

My two older daughters had made their First Communion in an

I hoped they would help me with both the practical and spiritual sides of the responsibility I had been entrusted with.

The Passing Years

In the years since 2011, my notes show that 42 children from the English-speaking community have made their First Communion. In 2024, our biggest celebration took place, when nine children received their First Communion together. Other years we have had between one and eight children, and some years none at all. It is striking how each group, regardless of size, develops its own character.

The Teachers and Their Contributions

Catechism teachers for the First Communion class included **Robin**, who started in 2012 and found many excellent online resources, many of which we still use today. **The Elmore family** and **the Watson family** were also fundamental to the development of the English-speaking First Communion classes, as well as instruction for both older and younger children.

When Robin, the Elmores, and the Watsons later returned to the USA and the UK, it felt like the end of an era. But the work continued, and now **Elizabeth, Festus, George, Stacy**, and

"When Robin, the Elmores, and the Watsons later returned to the USA and the UK, it felt like the end of an era."

Tenil teach children from the age of five. It is beautiful to see how the mission is carried forward.

Programme and Lessons

The First Communion preparation programme lasts two years.

Classes are held at 4 pm on the second and fourth Sundays of the month between August and June. At the end of each

class, the children go up to the church and together at the 5 pm Mass. It is often there that one sees how these lessons begin to take root.

Joel receives the Blessed sacrament.

Lessons are based on the guidelines provided by the Diocese of Stockholm and the books used by the Swedish catechism class. We work closely with the Swedish catechism group. We use books from English-speaking countries and resources from websites used by parishes and schools in those nations.

Content and Focus

We work with the seven sacraments – especially baptism, reconciliation, and the Holy Eucharist – but also with Creation, Adam and Eve, the Ten Commandments, the life of Jesus, his miracles and parables Mary, the apostles, and the Holy Trinity.

We follow the seasons and feast days of the Church year: All Saints, Christ the King, Advent, Christmas, Lent, Easter, and Pentecost. It is always something special when a child suddenly

realises they know the answer to a question about Jesus. Or when they try their very best to pay attention during Mass and afterwards seek reassurance: “Was I good today?”

The Joy of the Children Discoveries

Each child is unique and each group is different, but one thing remains the same: their desire to understand more and come closer to Jesus – and their anticipation of the day they will receive the Blessed Sacrament for the first time.

Gratitude

Every child is a precious gift from God, and I feel both fortunate and privileged to have been part of their preparation for First Communion over all these years. I thank the priests, parishioners, and families for the great trust they have placed in me. /

Frank, and all the children, received a present from the parish.

Joel and Mildred during the mass.

Församlingsliv – dop, confirmation

Namn: Linus Torinsson

Ålder: 16 år

Bor: i Torslanda

Det bästa han vet: att vara kristen

Linus kom för att göra PRAO – men fann sin tro och sitt livs väg

När Linus kom till församlingen för sin PRAO väntade praktiska arbetsuppgifter på kontoret. Men bakom den hjälpsamma och eftertänksamma tonåringen fanns redan en djup längtan efter svar på livets stora frågor – en längtan som skulle leda honom hela vägen till dopet i den katolska kyrkan.

Text: Doris Wennerberg; Foto: Peter Tynkkynen

"Sedan kom Linus – artig, lite blyg och med en stor vilja att hjälpa till."

Under höstterminen 2025 fick vi en förfrågan om att ta emot en pojke som ville göra sin PRAO (praktisk arbetslivsorientering) i en katolsk församling. Efter en stunds eftertanke på kyrkans kontor kände vi att vi ville säga ja. Sedan kom Linus

– artig, lite blyg och med en stor vilja att hjälpa till. På kontoret fanns mycket att ta itu med: papper som skulle sorteras, pärmar som behövde ordnas, hyllor som skulle ställas i ordning och annat praktiskt arbete. Linus tog sig an uppgifterna med ett engagemang som gjorde intryck på oss, och det blev snabbt en glädje att möta honom varje dag under praov-veckan. Efterhand blev samtalen fler, och då började vi förstå att han var en sökare – inte efter det yttre, utan efter något djupare.

Linus vandring i tron

Linus hade redan börjat sin vandring i tron. När han gick på

Toleredsskolan drogs han till kyrkogården och kyrkan som låg intill skolan. Ofta gick han dit, såg på korsen och lät tankarna vandra. Så småningom började han också gå in till kyrkan; han tittade även på en del andra kyrkor och kyrkobyggnader. När hans kamrater konfirmerades växte hans egna frågor om tron sig allt starkare. Han undrade: Finns Gud? Och om Gud finns, hur kan vi veta vem Gud är? Efter en tid kände han att han sökte något – det var något som han saknade och något som fattades. Denna känsla ledde honom vidare genom den kristna historien, och på den vägen fann

han så småningom den katolska kyrkan.

Vägen till dopet

Till slut tog han kontakt med fader **Lars Nordblom** och frågade om han kunde få undervisning i den katolska tron. Svaret han fick var enkelt och välkomnande: "Kom till kvällsmässan på fredag, därefter kan du ansluta till undervisningen." Det blev också den kväll då Linus för första gången i sitt liv deltog i en mässa. Där växte hans fascination för den katolska tron, och med tiden också hans längtan efter dopet. Efter ungefär ett års undervisning kom den stora glädjen: i påsknatten döptes Linus, konfirmerades och tog emot den heliga kommunionen.

Att leva sin tro

Linus berättar att reaktionerna på

hans katolska tro har varit både varma och sårande. Men han är inte rädd för att stå upp för det han tror på. Ibland samlas en liten grupp omkring honom för att höra varför han blev katolik, och då berättar han gärna om sin tro. Trosfrågor och den katolska kyrkan är det som ligger honom varmast om hjärtat, också på fritiden.

Framtiden och Guds vilja

Om framtiden säger han stilla att Gud får visa honom vägen. Oavsett om det blir som vaktmästare i kyrkan eller i någon annan uppgift, är hans önskan densamma: att få tjäna Gud. Till sist säger han att hans liv på många sätt rymms i de båda namn han tog som dopnamn och bekräftelsenamn: Deo gratias och Quod vult Deus – Gud vare tack och vad Gud vill. /

Kram- och gratulationskalas efteråt.

Rosenkransvallfärden till Oskarström – en dag av gemenskap, försommar och andlig återhämtning

Text & foto: Peter Tynklynen

Under en försommardag fylld av bön,
vandring och möten samlades hundratals
pilgrimer för en årlig rosenkransvallfärd till
Oskarström.

En doft av syrener och pollen låg över Slättadammsgatan när jag tidigt på morgonen kom fram till kyrkans parkering. Trots det gråmulna vädret anades försommarens närvaro i luften, som

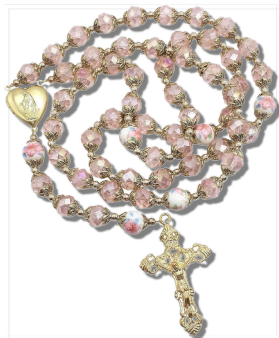
en påminnelse om den tid på året då många söker både vila och ny kraft. Staden var fortfarande halvsovande, omkring 14 grader. En efter en började deltagarna droppa

in, och det som först var en stilla morgon fylldes snabbt av igenkännande hälsningar, skratt och kramar.

Redan här märks tydligt resans syfte: gemenskap och återhämtning.

På väg – gemenskap och rörelse

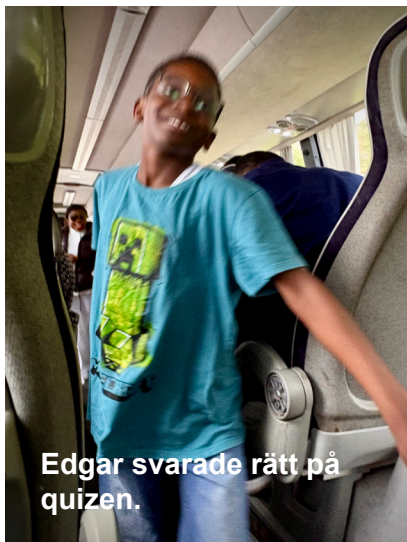
På bussen byggs gemenskapen vidare. Psalmsång växlar med rosenkransbön, och ett quiz om katolska kyrkans tro blir till ett lekfullt samtal där deltagarna uppmuntras att gå fram och svara inför mikrofonen. Svaren möts av skratt och applåder, oavsett om de blir rätt eller fel. Barnen är förvånansvärt kunniga.

Redan här märks tydligt resans syfte: gemenskap och återhämtning.

Neethu berättar om sin konvertering till katolicismen.

Edgar svarade rätt på quizen.

Biskop Anders välkomnar deltagarna i Fjällgime.

Här är det inte prestation som står i centrum, utan delaktighet. Någon delar vittnesbörd, andra lyssnar. Flera språk hörs i samma buss, men gänget är ett.

För många blir dagen också ett avbrott från vardagens tempo. Resan ger utrymme för eftertanke, bön och stillhet – en form av andlig återhämtning.

Ett kort stopp vid McDonald's blir mer än bara kaffe och paus – det blir ännu ett tillfälle att samlas i små grupper, prata och skratta innan färden fortsätter.

Fjällgime – vandringen som gemenskap

Vid Fjällgime väntar **biskop Anders** och möter deltagarna. Handslag, leenden och hälsningar upprepas som en ritual av igenkännande. För vissa blir det även en gest av vördnad när de böjer sig fram för att kyssa hans hand, men också det sker i en atmosfär av närhet snarare än distans.

Från en stege på den smala skogsvägen välsignar biskopen de församlade. Därefter börjar

**Vid Fjällgime
väntar biskop
Anders och möter
deltagarna.
Handslag, leenden
och hälsningar
upprepas som en
ritual av
igenkännande.**

vandringen – och gemenskapen blir fysisk.

Grupperna går tätt tillsammans efter nation, men alla är en del av samma procession. Den färggranna kolonnen ringlar fram genom skogen – ingen ser var den börjar eller slutar.

Rosenkransen bes i olika språk, ibland förstärkt av högtalare, ibland bara som lågmäld bön i grupp. Barn springer mellan vuxna, andra sover i barnvagnar som förs fram över ojämn mark. Gamla hjälps över rötter och grenar, väntas in, tempot anpassas.

Det är i dessa små handlingar av hänsyn som dagens gemenskap blir tydlig.

Den gröna skogen, fågelsången och den friska försommarluften blir en del av upplevelsen. Naturen fungerar nästan som en katedral,

där kroppens vandring och själens vila får mötas.

Fr Damian säger om vandringen: – That so many people came to walk in the forest, praying the rosary and to Mother Mary, giving their whole hearts and showing such devotion, regardless of the weather, really touched me. They prayed in different languages – Swedish, Vietnamese, English, Spanish and others. People are clearly searching for God and love Him.

För många deltagare handlar vallfärden inte bara om att nå ett mål utan också om att hämta kraft. I en tid präglad av högt tempo erbjuder dagen en möjlighet att sakta ned, be tillsammans och finna

Isabell med församlingens baner.

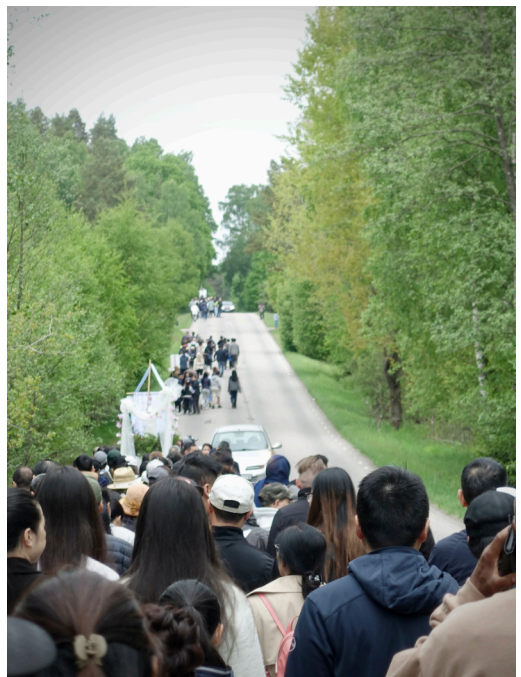
Förarna sänker hastigheten, tittar förvånat och försöker förstå.

andlig återhämtning i gemenskapen.

Landsvägen

När vandringen når asfalten fortsätter vandringen. På ena sidan vägen går pilgrimerna, på den andra passerar bilar i långsam fart. Förarna sänker hastigheten, tittar förvånat, försöker förstå.

Biskop Anders välsignar deltagarna med vigvatten.

Det är fortfarande samma rörelse: framåt tillsammans, sida vid sida.

Mariakyrkan i Oskarström – gemenskap i firandet

Vid Mariakyrkan väntar **biskop Anders** igen, nu med vigvatten som stänks över deltagarna i en gest som upplevs både högtidlig och inkluderande. Skratt blandas med vördnad, och alla samlas på gården för att prata, hälsa och återknyta kontakter. Några sitter sida vid sida, känner varandra sedan tidigare, andra möts för första gången just här. Mässan med konfirmation blir

en förlängning av samma gemenskap.

Picknick – gemenskap runt maten

Efter mässan flyttar gemenskapen ut i kyrkans trädgård. Kylan och vinden gör luften lite kall. Trots vädret märks den där särskilda försommarkänslan av att sitta utomhus tillsammans, dela mat och låta dagens intryck sjunka in.

Leif beskriver vad dagen betyder för honom:

– Det här betyder för mig en andlig

resa och ett andligt växande. Att vara i gemenskap med andra människor och växa i tro och gemenskap. Vi står inte ensamma, utan vi har Gud i första hand och sedan våra medmänniskor, som genom sin tro hjälper och stöder oss och varandra.

På vägen hem i bussen berättar **Felicima** om hur många gånger hon har deltagit:

– Oj, många! Varje år, kanske tolv – eller mer!

Isabell berättar om varför hon kom:

– Jag har inte varit här på många år, men jag har väldigt fina minnen härifrån. Vi gick den där lilla vandrigen och bad rosenkransen, satt i solen och hade picknick.

Hon fortsätter:

– I år följde jag med eftersom jag har en kompis som är ateist och som ville följa med. Jag kände att jag måste åka. Så hon är med mig här idag. Det känns som att det var meningen att vi skulle komma hit idag.

Även de enkla detaljerna blir en del av gemenskapen: mat som delas, samtal i små grupper och skratt mellan grupperna.

Hemfärd – gemenskap som fortsätter

På bussen hem sjunger ystrarna **Marie (MC)** och **Kepa Maria (MC)** en duett. Någon har fyllt år och det sjungs ”Ja må hon leva” på flera språk.

Robert sammanfattar dagen för honom i tre ord:
– Maria, biskopen och pilgrimerna.

Han fortsätter:

– Det är alltid roligt att samlas kring Maria på det här sättet, träffa biskopen och andra Sveriges katoliker.

Hemma igen

När bussen till slut rullar in vid kyrkan igen har dagen gått från morgonens förväntningar till kvällens trötthet. Men det som återstår är inte bara minnen av en vandring – utan av att ha gjort den tillsammans. För många är det också minnet av en dag som gav ny energi, stillhet och andlig återhämtning inför sommaren.

Syrenerna på Slättadammsgatan doftar fortfarande försommars när jag cyklar hemåt. Vallfärden är över – för den här gången. /

För många är det också minnet av en dag som gav ny energi, stillhet och andlig återhämtning inför sommaren.

Rosenkransvallfärden

Rosenkransvallfärden till

Oskarström är en av de största katolska vallfärderna i Sverige. Den äger rum varje år vid S:ta Maria kyrka i Oskarström i Halland och samlar deltagare från olika delar av landet. Vallfärden är tillägnad Jungfru Maria och har fått sitt namn efter rosenkransen, en viktig böneform inom den katolska traditionen.

Dagen inleds vanligtvis med en pilgrimsvandring där deltagarna vandrar tillsammans under bön och eftertanke. Under vandringen ber man ofta rosenkransen och sjunger religiösa sånger. När pilgrimerna anländer till kyrkan firas en högtidlig mässa med präster, diakoner och troende från olika församlingar.

Förutom gudstjänsterna erbjuder vallfärden möjlighet till gemenskap och möten mellan människor. Många deltagare ser dagen som ett tillfälle att fördjupa sin tro, finna lugn och få andlig vägledning. Familjer, ungdomar och äldre deltar tillsammans, vilket gör vallfärden till en viktig mötesplats för katoliker i Sverige.

Oskarström har blivit ett

betydelsefullt pilgrimsmål tack vare S:ta Maria kyrka och den långa traditionen av rosenkransvallfärder.

Evenemanget är inte bara en religiös högtid utan också ett uttryck för gemenskap, kultur och tradition. För många deltagare är vallfärden årets

viktigaste andliga händelse och en möjlighet att stärka sin relation till Gud och sin tro.

Sveriges Unga katoliker (SUK)

Världsungdomsdagen är ett av den katolska kyrkans största internationella evenemang för unga människor. Ungdomar från hela världen samlas för att tillsammans fira sin tro genom mässor, bön, katekesundervisning, kulturutbyte och möten med katoliker från olika länder och kulturer. Det är en unik möjlighet att fördjupa sin tro, skapa livslånga vänskaper och uppleva den världsvida kyrkans gemenskap.

Sommaren 2027 kommer Världsungdomsdagen att äga rum i Sydkorea och vi hoppas att så många som möjligt av ungdomarna i vår församling ska få möjlighet att delta i denna oförglömliga resa. Anmälan öppnar i november 2026 och då kommer vi också att få veta det slutliga priset för resan.

För att göra det möjligt för fler ungdomar att följa med behöver vi ekonomiskt stöd från församlingen. Den andra söndagen varje månad säljer vi fika efter mässan. Genom att köpa en kopp kaffe, en kaka eller något annat gott bidrar ni direkt till ungdomarnas resa till Världsungdomsdagen.

För den som vill stödja oss på annat sätt går det också bra att swisha till församlingen. Märk då betalningen med **“Ungdomar”** i meddelanderutan. Det är viktigt att ni skriver just **“Ungdomar”** så att vi vet att gåvan ska gå till ungdomsgruppens insamling för Världsungdomsdagen.

Vi är mycket tacksamma för allt stöd, stort som smått. Tillsammans kan vi hjälpa våra ungdomar att få uppleva den världsvida kyrkans gemenskap och stärkas i sin tro genom deltagandet i Världsungdomsdagen 2027.

Med varm tacksamhet,

Isabell Lindström, Ungdomsledare,
Sankta Maria Magdalenas katolska
församling.

Semestertid i församlingen

Det råder lugn och ro i kyrkan, i församlingssalen, i köket, i kontorsrummen – ja, i hela församlingen. Semesterledigheten är här: en tid för vila, återhämtning och för att njuta av den svenska sommaren. För många innebär det också en möjlighet att få lite avstånd till vardagens rutiner. En del reser bort för att upptäcka nya platser och möta andra kulturer, medan andra åker till sina hemländer för att träffa släktingar och vänner.

Herrens närvaro under semestern

Men ledigheten är inte total – från vår Herre tar ingen semester. Du som stannar hemma är varmt välkommen att komma till kyrkan en sommardag, slå dig ner i en bänk och i stillhet betrakta Herren på korset. Låt tankarna vila vid din tro och ditt liv. I lugnet och gemenskapen med Herren kan du finna glädje, styrka och ny kraft.

Församlingens arbete under sommaren

Även om de vanliga aktiviteterna, förutom firandet av den heliga mässan, gör uppehåll under sommaren, behöver församlingen och kyrkans byggnader fortfarande tas om hand. Kyrkan ska städas, gräset klippas, blommorna vattnas och

posten läsas och besvaras. På kontoret ges också tid att avsluta sådant som fått vänta under mer intensiva perioder – att ordna bland papper, städa skrivbord och ta itu med sådant som blivit liggande.

Volontärernas insats

Allt detta görs av volontärer. Det är en glädje för vår församling att så många kommer hit och hjälper till, ofta med både glädje och tacksamhet till Herren. Ibland kan arbetet under sommaren innebära att man är ensam en stund. Först kan det kännas effektivt, men snart blir det tydligt hur betydelsefull gemenskapen med arbetskamraterna är – både för arbetet och för glädjen i att tjäna tillsammans.

Återförening och höstens aktiviteter

När sommarens stillhet i kyrkan går mot sitt slut får vi åter uppleva den fina gemenskapen i vår församlingsfamilj. Sedan tar hösten vid med sina många aktiviteter, som hjälper oss att känna oss alltmer hemma hos Herren. /

– Doris Wennerberg,
församlingsassistent

"For thus said the Lord, God, the Holy One of Israel: 'In returning and rest you shall be saved; in quietness and in trust shall be your strength'." (Isaiah 30:15)

Fr Patrick, biskop Anders och fr Björn Göransson i väntan på starten till Mariakyrkan i Oskarström.